

РЕШЕНИЕ

№ 6353

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **13576** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

Образувано е по жалба на Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. А. САК, със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет.3 , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -1336130/25.11.2025 г. по чл.171 т.1 б.3), гр) от Закона за движение по пътищата, издадена от И. В. Н. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява, и не се представлява. С жалбата се претендират разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, –И. В. Н. не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки чрез процесуалния си представител – гл. юрисконсулт С. К..

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 25.11.2025г. срещу Д. И. Д. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 4175562 за това, че на същата дата около 21, 35 часа , в [населено място], по

[улица]автомагистрала Т. с посока на движение от [населено място] поле към ул. Околовръстен път на 30ти км. пред бензиностанция „Петрол“ , управлява личният си лек автомобил марка „К. Н.“ с рег. [рег.номер на МПС] със служебно прекратена регистрация на моторното превозно средство.

Жалбоподателят е спрял за проверка от полицейски служители, които при проверка на водача и моторното превозно средство, констатирали, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 04.11.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На същата дата въз основа на съставения АУАН GA № 4175562 с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № ГРАМ – 1336130 от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР , на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложил спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца, Заповедта е връчена на 25.11.2025г., а жалбата срещу нея е депозирана на 09.12.2025г.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 7.09.2025г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 513з- 9682/13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и Заповед № 513з – 12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно И. В. Н.–мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Издадена в съответствие с материалния закон, но в нарушение на неговата цел.

Нарушението, заради което е приложена процесната ПАМ спрямо жалбоподателя А. е за това, че е управлявал собствения си автомобил „К. Н.“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистрацията на който е служебно прекратена на 04.11.2025 г. по реда на чл.153 ал.10 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з" /нова - ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" се прилага на водач, който при

управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Д. И. Д. управлява МПС, което е със лужебно прекратена регистрация по чл.143 ал.10 от ЗДвП, считано от 04.11.2025 г.. В случая в заповедта е извършено нормативно препращане към чл.175 ал.3 от ЗДвП, която е норма е посочена в разпоредбата на буква "з", гг) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП.

Административният орган е описал фактите, които са установени въз основа на АУАН

Във връзка с изложените в жалбата възражения, основаващи се на разпоредбата на чл.574 ал.10 от Кодекса за застраховането, съдът следва да посочи следното:

Нормата на чл. 574, ал. 10 от КЗ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за 33 "ГО" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка, като съгласно ал. 11 компетентните органи по ал. 1 /които регистрират превозните средства в Република България -т. 1; и които осъществяват контрол по ЗДвП – т. 2 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за 33 "ГО" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП във връзка с констатациите на органа включва две материално правни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, поради твърдението на органа за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. По делото не се спори и се установява от събраните по делото доказателства качеството "водач" на жалбоподателя Д. И. Д. . По отношение на другата изискуема от закона предпоставка, с оглед събраните по делото доказателства, съдът съобрази следното:

При описаната по-горе законодателна уредба, съдът приема, че след изменението на нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г. е отпаднало изискването компетентните органи да уведомяват лицето за прекратената регистрация, за да може същата да породи правни последици и да послужи като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП. Достатъчно е от Гаранционния фонд да е изпратено уведомление до собственика на съответния автомобил за несклучена или изтекла 33 "ГО", респ. уведомление до съответните компетентни органи за прекратяване на регистрацията след непредставяне на валидно сключена застраховка в дадения 14-дневен срок. Това дава основание за прекратяване на регистрацията по силата на закона. Тук следва да се отбележи, че видно от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, определеният от Гаранционния фонд 14 - дневен срок започва да тече от датата на изпращане на уведомлението, а не от датата на получаване на същото, така както е изложено в жалбата.

Следователно законът не свързва настъпването на правните последици от несклучването на ЗЗ "ГО" с получаване на уведомлението, а с неговото изпращане. В този смисъл, издаденият и оспорен в настоящото производство административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Административният акт обаче, противоречи на целта на закона по следните съображения:

От приетите писмени доказателства - полица за задължителна застраховка „ Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/30/12500393085, се установява, че жалбоподателят е сключил договор за застраховка ГО, непосредствено след констатираното нарушение – установено на 25.11.2025 г. в 21,35 часа, а договорът за ЗГО е т дата 26.11.2025 г. в 14.16 часа. В този смисъл оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид всичко изложено, административният акт следва да бъде отменен.

При този изход на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно поискани с жалбата. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5,11 евро равностойни на 10 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр.2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -1336130/25.11.2025 г. по чл.171 т.1 б.3), гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от И. В. Н. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. И. Д. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 5,11 евро.

Решението е окончателно.

Съдия: